Arkādijs Hazanovs (1913.15.VII-2005.8.XI)

Pelēkā novembra dienā muzejā viss bija kā vienmēr. Ekskursantu grupas, izstādes, studenti. Telefona zvans... Uzzinājām, ka no mums šķīries mūsu bijušais kolēģis medicīnas doktors Arkādijs Hazanovs. Arkādijs Nikolajevičs, kā mēs viņu saucām. Tikai pirms dažām dienām mēs sarunājāmies, un viņš lepojās: “Man jau 92 gadi! Dzirdi?”

Arkādijs Hazanovs dzimis 1913. gadā Vitebskas apgabala pilsētā Gorodok, Baltkrievijā. Pēc vidusskolas beigšanas, 1931. gadā iestājies Minskas Valsts medicīnas institūta Ārstniecības fakultātē. Pēc institūta beigšanas 1936. gadā, kļuvis par Nervu slimību klīnikas aspirantu. 1939. gadā ticis iesaukts padomju armijā, kur sākumā bijis Polockas hospitāļa neiroloģijas nodaļas vadītājs. Kad sācies karš, Arkādijs Hazanovs no tā pirmās dienas līdz 1944. gadam bijis kāda evakuācijas hospitāļa priekšnieka vietnieks, pēc tam – cita hospitāļa priekšnieks. Apbalvots ar Sarkanās Zvaigznes ordeni un vairākām medaļām. No 1944. līdz 1946. gadam strādāja Ļeņingradas Kara medicīnas akadēmijas Ārstniecības un profilakses fakultātē. 1947. gadā viņu pārcēla uz Rīgu, kur viņš bija Kara daļas priekšnieks un Hospitāļa filiāles priekšnieks līdz 1971. gadam, kad viņu veselības stāvokļa dēļ atvaļināja medicīnas dienesta pulkveža pakāpē.

Tā kā viņu interesēja vēsture, viņš 1971. gadā sāka strādāt Paula Stradiņa Medicīnas vēstures muzejā, kura līdzstrādnieks viņš bija līdz 1993. gadam.

Hazanovs ir autors vairāk nekā 50 zinātnisku darbu. Galvenais viņa darbs ir 1986. gadā izdotā grāmata “Естественно-научные взгляды Н. И. Пирогова”.

Manā piezīmju grāmatiņā ir Arkādija Nikolajeviča mājas telefona numurs. Pa to vienmēr varēja piezvanīt, parunāties, pakonsultēties. Viņam patika stāstīt, viņš daudz zināja, bija vairāku vēsturisku notikumu liecinieks. Bet pazīstamā balss vairs neatbild...

Zinātnieks, izcila personība, atsaucīgs kolēģis, sirsnīgs cilvēks. Tāds viņš paliks mūsu atmiņā.

Sergejs Savenko